

Till Riksdagen

Bankofullmäktige får härmed föreslå ändring av 13 § 2 mom. sista stycket bankoreglementet för att höja utgående arvoden till de ledamöter och suppleanter i riksbankens valutastyrelse, vilka ej är tjänstemän i riksbanken. Fullmäktige får härom anföra följande.

Genom ändring av valutalagen år 1957 (prop. 1957: 142, BaU 1957: 21) omorganiserades formerna för handläggning av valutaärenden. Ändringen innebar att dessa ärenden överflyttades från det tidigare fungerande valutakontoret till riksbanken för att där handläggas av en nyinrättad riksbankens valutastyrelse. Samtidigt med att i valutalagen infördes ett nytt stadgande om valutastyrelsen (valutalagen § 6 a) antog riksdagen ett nytt moment i bankoreglementet (ursprungligen § 17 mom. 3, numer § 13 mom. 2) med regler om bl. a. styrelsens sammansättning, beslutförhet och arvodering (BaU 1957: 31). Beträffande ersättning till de i valutastyrelsen tjänstgörande föreskrevs att »till ledamot eller suppleant, som ej är tjänsteman i riksbanken, utgår arvode till ledamot med 3 000 kronor för år samt till suppleant med 60 kronor för sammanträdesdag». Stadgandet härom är alltså i sak oförändrat.

Att under de fjorton år som valutastyrelsen nu fungerat framställning ej tidigare gjorts om höjning av utgående ersättningar, sammanhänger med utvecklingen av styrelsens arbetsförhållanden. Under styrelsens tidigare verksamhetsår minskade sålunda arbetsmängden påtagligt, sammanhängande med den fortgående liberaliseringen av valutareglerna. Medan styrelsen år 1958 handlade 114 ärenden vid 15 sammanträden, handlades sålunda under år 1964 endast 38 ärenden vid 10 sammanträden och 1967 36 ärenden vid 9 sammanträden. Sedan dess har emellertid arbetsutvecklingen blivit en annan. Under år 1969 handlades sålunda 85 ärenden vid 15 sammanträden och under 1970 142 ärenden vid 19 sammanträden. Under första halvåret 1971 har handlagts 77 ärenden vid 12 sammanträden.

Härtill kommer att de ärenden som avgöres i valutastyrelsen numer är väsentligt mer arbetskrävande än tidigare. De fram till hösten 1969 gällande normerna, som innebar att i stort sett alla framställningar om direkta investeringar i utlandet medgavs, möjliggjorde nämligen en förhållandevis enkel prövning av det fåtal ärenden som på grund av beloppets storlek eller någon annan speciell omständighet fördes till valutastyrelsens avgörande. Nu gällande principer, som innebär att av-

görandet blir på ett annat sätt beroende av omständigheterna i det särskilda fallet, nödvändiggör däremot en mycket ingående behandling av förekommande ärenden. Medan ärendena tidigare i allmänhet kunde avgöras på en kortare föredragning är sålunda numer vanligt att ledamöterna före sammanträdet tillställs också skriftligt material att tjäna såsom underlag för den muntliga föredragningen.

Valutastyrelsens arbetsbörda är som torde framgå av det anförda sålunda numer väsentligt större än tidigare. Med hänsyn härtill får fullmäktige föreslå sådan ändring av 13 § 2 mom. sista stycket bankoreglementet, att arvodet till sådan ledamot i valutastyrelsen som ej är tjänsteman i riksbanken höjes till 6 000 kronor för år, vilket torde svara mot den ungefärliga nivån för motsvarande ersättningar inom statsförvaltningen. Suppleantarvode torde samtidigt böra höjas till 100 kronor för sammanträdesdag.

Å Fullmäktiges vägnar:

JOHN ERICSSON

/Karin Asbrink